

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 491/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. augusta 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť F. S., zastúpeného advokátkou JUDr. Katarínou Dušákovou, Považská 26, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľ'stva Policajného zboru Žilina v konaní vedenom pod ČVS: KRP-59/OVK-ZA-2007, postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite, oboru Západ, oddelenia vyšet'rovania Trenčín v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-8/BOK-ZA-2011 a postupom Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Západ, pracoviska Trenčín v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-399/NKA-ZA-2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2014 doručená sťažnosť F. S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou

JUDr. Katarínou Dušákovou, Považská 26, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: KRP-59/OVK-ZA-2007, postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite, oboru Západ, oddelenia vyšetrovania Trenčín (ďalej len „úrad boja proti organizovanej kriminalite“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-8/BOK-ZA-2011 a postupom Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Západ, pracoviska Trenčín (ďalej len „národná kriminálna agentúra“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-399/NKA-ZA-2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je obvinený z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 Trestného zákona v znení účinnom do 30. júna 1998 na poškodenom B. O., ktorej sa mal dopustiť v lete 1998. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané 31. decembra 2007. Vyšetrovanie nebolo dosiaľ skončené.

Sťažovateľ namieta, že „Trestná vec... nie je až taká zložitá, aby od vznesenia obvinenia – od 31. 12. 2007, vyšetrovateľ /OČTK/ nedospeli k meritórnemu rozhodnutiu a vec zákonne odovzdali dozorujúcemu prokurátorovi. Ak vyšetrovateľ v celom kalendárnom roku – 12 /dvanásť/ mesiacov – vykoná 5 /päť/ úkonov, a to výsluch svedkov – je nevyvrátiteľný fakt, že koná účelovo, na základe pomalého postupu tohto orgánu.“

Sťažovateľ poukazuje na to, že počas vyšetrovania bol vzatý do väzby v inej veci vedenej pod ČVS: KRP-57/OVK-ZA-2007, a teda väzbu vykonával aj v napadnutom konaní až do vylúčenia veci na samostatné konanie, a preto mali orgány činné v trestnom konaní postupovať s osobitnou starostlivosťou a urýchlením aj v napadnutom konaní.

Sťažovateľ pravidelne podával prokurátorovi sťažnosti a žiadosti o prešetrenie postupu označených orgánov, a teda vyčerpal všetky právne prostriedky na ochranu svojich práv. Preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že postupom označených orgánov

v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a priznal mu finančné zadostučinenie 15 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa judikatúry ústavného súdu sa záruky vyplývajúce zo základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní vzťahujú na fyzické osoby po začatí trestného stíhania, keď sa stávajú stranou v konaní buď ako obvinení, alebo ako poškodení (m. m. II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02). Účel základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorým je predovšetkým odstránenie stavu právnej neistoty obvineného, sa aj v prípravnom trestnom konaní sleduje konaním a rozhodovaním príslušných orgánov v primeranej lehote (III. ÚS 99/02).

Na účely prípravy predbežného prerokovania sťažnosti si ústavný súd vyžiadaval vyšetrovací spis a vyjadrenie národnej kriminálnej agentúry. Zistil, že vo veci sťažovateľa sa konanie začalo vydaním uznesenia o vznesení obvinenia 31. decembra 2007. Trestné konanie bolo vedené krajským riaditeľstvom pod ČVS: KRP-59/OVK-ZA-2007. Od 2. novembra 2010 vykonával vyšetrovanie úrad boja proti organizovanej kriminalite v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-269/BOK-ZA-2010, v ktorom sa konalo o viacerých skutkoch, z ktorých bol obvinený sťažovateľ. Uznesením z 21. januára 2011 bola vec vraždy B. O. vylúčená na konanie vedené pod ČVS: PPZ-8/BOK-ZA-2011. Od 1. decembra 2012 došlo k zmene názvu vyšetrovacieho útvaru na národnú kriminálnu agentúru, kde je konanie vedené pod ČVS: PPZ-399/NKA-PZ-ZA-2012. Uznesením z 23. januára 2014 bolo trestné stíhanie prerušené, pretože vec nemožno pre neprítomnosť

svedka náležite objasniť. Sťažovateľ podal proti uzneseniu sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol uznesením z 20. marca 2014 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nemožno dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že prerušenie konania podľa § 228 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Trestnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce ku skončeniu napadnutého konania, a tým k odstráneniu právnej neistoty strán konania. Ústavný súd s poukazom na svoju judikatúru (napr. II. ÚS 220/05) konštatuje, že národná kriminálna agentúra sa počas prerušenia konania nemohla dopustiť zbytočných prietáhov v konaní, a teda ani porušenia základného práva sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti neprichádza do úvahy, aby ústavný súd posúdil postup národnej kriminálnej agentúry ako nástupníckeho útvaru úradu boja proti organizovanej kriminalite v napadnutej veci v tomto štádiu konania ako porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu ku krajskému riaditeľstvu je sťažnosť zjavne neopodstatnená z toho dôvodu, že tento orgán vo veci sťažovateľa nekoná už od 2. novembra 2010, pretože vyšetrovanie veci prebral iný útvar Policajného zboru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským riaditeľstvom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť

bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom označeného orgánu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľ sa mohol domáhať ochrany svojho základného práva proti postupu krajského riaditeľstva v čase, keď bol tento orgán príslušný konať v jeho veci.

Ústavný súd nad rámec uvedeného pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby v prípade pokračovania zbytočných prietáhov v konaní sťažovateľ v tejto veci podal novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2014